

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/73/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714210619
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3714210619.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 1, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: F. F., nar. XX.XX.XXXX, S., Q. XXXX/XX, o zaplatenie 821,74 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 11C/232/2015-261 zo dňa 26. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku II., III. a IV., **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť voči žalobcovi zaplatiť sumu 355,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 355,89 eur od 13.10.2014 do zaplatenia. Výrokom II. žalovanému povolil zaplatiť dlžnú sumu v splátkach vo výške 60 eur mesačne, splatných vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do zaplatenia celého dlhu s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Následne, výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 821,74 eur, úroku vo výške 19,90% ročne a úroku z omeškania 5,50% ročne zo sumy 821,74 eur od 01.10.2013 do zaplatenia. Súčasne žiadal i náhradu trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovaným Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej karty - Hlavná karta, na základe ktorej poskytol žalovanému kreditnú kartu VISA CLASSIC so schváleným úverovým limitom. Dlžnú sumu vzniknutú používaním kreditnej karty sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach minimálne vo výške povinnej minimálnej splátky. Žalovaný svoj dlh nesplnil v stanovenej lehote a ku dňu 30.09.2013 pohľadávka predstavovala žalovanú sumu 821,74 eur, nárok na zaplatenie ktorej si uplatnil podaním žaloby.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497, § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2, 4, 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy; § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

4. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o vydaní a používaní kreditnej karty, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 365,13 eur (11.000,-Sk). Predmetnú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu

spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka a zároveň aj ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom k uvedenému skúmal, či zmluva má všetky náležitosti, ktoré vyžadujú príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. po preskúmaní predmetnej zmluvy dospel k tomu, že zmluva neobsahuje údaj o výške úrokov z úveru a o výške splátok. S poukazom na absenciu uvedených náležitostí žalobca, v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nemôže žiadať od žalovaného zaplataenie úrokov z úveru, lebo výška úrokov z úveru nie je uvedená v zmluve o úvere. Ďalej dal súdu prvej inštancie do pozornosti, že žalobca Obchodné podmienky ku kreditným kartám aktuálne v čase uzavretia predmetnej zmluvy cenník preukazujúci výšku úrokovej sadzby nepredložil. Mal preto za to, že neunesol dôkazné bremeno, t. j. nepreukázal platné dojednanie úrokovej sadzby úveru v spotrebiteľskej zmluve tak ako to vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Taktiež zistil, že v predmetnej zmluve absentuje percentuálna miera nákladov. S poukazom na uvedené uzavrel, že z dôvodu absencie zmluvných dojednaní upravujúcich výšku úrokovej sadzby úveru, a najmä RPMN ako podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý spotrebiteľský úver, v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 25/2001 Z.z., bezúročný a bez poplatkov. K zmluvnej pokute uviedol, že pokiaľ žalobca účtoval žalovanému aj zmluvnú pokutu (30% ročne a následne 8% ročne), ktorá zrejme bola dohodnutá v obchodných podmienkach (v aktuálnom znení žalobcom nepredložených), v zmysle rozhodovacej praxe súdov, nemožno považovať zmluvnú pokutu dohodnutú v obchodných podmienkach za platne dojednanú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11. Dodal, že dohodu účastníkov o zmluvnej pokute ťažko možno akceptovať ako súčasť všeobecných úverových podmienok. Podľa zákonných ustanovení § 544 Občianskeho zákonníka zmluvná pokuta musí mať pre svoju platnosť písomnú formu. Už len z tohto vyplýva, že zákonodarca zmluvnú pokutu považuje za sankciu, ktorá má byť osobitne dojednaná a to v zákonom predpísanej písomnej forme. Preto jej obsiahnutie v úverových zmluvných podmienkach nemožno akceptovať z hľadiska jej vážnosti a dôležitosti. Dojednanie o zmluvnej pokute, ako to vyplýva z obsahu obchodných podmienok, je zapracované medzi menej podstatné a menej významné obchodné podmienky, čo môže vyvolať u spotrebiteľa dojem, že aj táto je tak nedôležitá, takýto dojem vyvoláva aj veľkosť, resp. drobnosť písma ktorým sú tieto podmienky písané. Vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie ustanovenia o zmluvnej pokute za neplatné. Skonštatoval, že z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalovaný na základe zmluvy vyčerpал poskytnutý úverový rámec vo výške 360 eur. Do podania žaloby žalovaný uhradil žalobcovi sumu vo výške 4,11 eur. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi len právo na zaplataenie sumy 355,89 eur (360 eur - 4,11 eur). Keďže žalovaný dlžnú sumu v lehote splatnosti neuhradil, dostal sa do omeškania s plnením peňažného záväzku a žalobcovi vzniklo právo aj na zaplataenie úroku z omeškania v zmysle ustanovenia § 3 v spojení s § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý žalobcovi priznal v uplatnenej výške 5,5% ročne. Keďže žalobca nepreukázal, že žalovanému výzvu na zaplataenie dlhu zo dňa 27.05.2013 reálne odoslal resp. doručil súd prvej inštancie mu priznal úrok z omeškania odo dňa podania žaloby, teda od 13.10.2014.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Vyhodnotil, že v predmetnej veci mala každá zo strán úspech len čiastočný (žalobca mal úspech vo výške 43,30%, žalovaný vo výške 56,70%; rozdiel ich pomerných úspechov predstavuje 13,40 %). Úspešnejšou stranou bol v tomto prípade žalovaný. Z obsahu spisu však nevyplývali žiadne trovy, ktoré by mu v súvislosti s týmto konaním vznikli, preto mu náhradu trov konania nepriznal.

6. V zmysle § 232 ods. 4 CSP rozhodol o splatnosti peňažného plnenia určeného rozsudkom tak, že na žiadosť žalovaného celú sumu povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach po 50 eur / pričom správne má byť vo výške 60,- eur tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie / pod následkom straty výhody splátok, a to s poukazom na reálnu finančnú situáciu žalovaného pričom ale zohľadnil, že žalovaný je zamestnaný, dosahuje príjem 1.000 eur, avšak jeho výdavky, ktoré má na bežný život, spôsobujú, že žalovaný nie je schopný súdom priznanú sumu zaplataiť jednorazovo. Dodal, že výška splátky je adekvátna pomerom žalovaného, vytvorí reálny predpoklad na zaplataenie dlhu a nebude mať negatívny dopad na majetkovú sféru žalobcu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v časti výrokov II., III. a IV., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Namietal právne závery súdu prvej inštancie o absencii zákonných náležitostí zmluvy (úprava úrokovej sadzby, resp. výšky RPMN). Podľa názoru žalobcu všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy, preto závery súdu prvej inštancie o absencii úpravy úroku neobstojí, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý všeobecné obchodné

podmienky uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, a tiež s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 ako aj s ohľadom na ustanovenie § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahovou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný preštudovanie zmluvnej dokumentácie potvrdil svojim podpisom na zmluve a pripomenul, že žalobca ako banka zverejňuje svoje aktuálne všeobecné obchodné podmienky na web stránke, každom obchodnom mieste ako aj vo výpisoch z účtov. Mal za to, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú síce povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Avšak smernica nebráni členským štátom, aby zakotvili povinnosť, že všetky dokumenty obsahujúce náležitosti zmluvy povinné v zmysle smernice, majú byť podpísané. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú aj pokiaľ ich nepodpísal. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 z 15.11.2018 a sp. zn. 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018. K absencii údaju o RPMN uviedol, že mu nie je zrejmé o aké zákonné ustanovenia súd prvej inštancie opieral požiadavku uvedenia výšky RPMN pri čerpaní úveru formou úverového rámca na kreditnej karte. Mal za to, že táto náležitosť nie je a ani nemôže byť obligatórnou náležitosťou zmluvnej úpravy spotrebiteľského úveru poskytnutého formou čerpania kreditnou kartou, keďže pri uzatvorení predmetnej zmluvy nie je možné takéto náležitosti v zmluve uviesť, lebo pri poskytnutí limitu prečerpania nie je známa. V tejto súvislosti dal do pozornosti stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana L'alíka, zo dňa 24.10.2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012. K alternácii zákonnej paričnej lehoty žalobca uviedol, že súd má možnosť buď neurčiť paričnú lehotu (v takom prípade zostáva zákonná v trvaní troch dní od právoplatnosti rozhodnutia) alebo alternatívne určiť paričnú lehotu dlhšiu ako tri dni, avšak nie splátky. Aj v tejto súvislosti dal do pozornosti viaceré rozhodnutia slovenských súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/91/2017-138 zo dňa 16.05.2017). Uzavrel, že rozhodnutie súdu musí byť dôkazne odôvodnené, spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Mal za to, že povolením splátok súd prvej inštancie postupoval nielen v rozpore so zákonnými podmienkami pre alternáciu paričnej lehoty, ale aj so zásadou spravodlivého riešenia sporov. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného dlžnú sumu hradiť do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia zároveň priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

10. Žalobca deklaroval vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentami účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 220 ods. 2- 4 CSP) skutkový a právny základ rozhodnutia, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (viď napr. III. ÚS 115/2003). Odvolací súd sa v celom

rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

13. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva nasledovné:

14. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 821,74 eur s príslušenstvom. Uvedený nárok uplatňoval z titulu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej karty, zo dňa 24.10.2005, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 365,13 eur.

15. Súd prvej inštancie posúdil predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský. Žalobca a žalovaný mienili uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú by sa vzťahovali ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským.

16. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd udáva, že zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v § 4 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného, v § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy žalobcu a žalovaného bolo aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade Zmluva o vydaní a používaní kreditnej karty - Hlavná karta uzavretá dňa 24. 10. 2005, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným (č.l. 4 spisu) obsahovala len určenie požadovaného úverového limitu 11.000,- Sk (365,13 eur). Čo sa však týka sumy, počtu a termínu splátok úrokov, tento údaj v predmetnej zmluve absentuje.

17. Účelom právnej úpravy (§ 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z.) je bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške (sume) úrokov z úveru a poplatkoch. Žalovaný ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov, a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z.). Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch má podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010 <<http://merit.slv.cz/2Cdo245/2010>>).

18. Ďalej sa odvolací súd nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobcu, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch môžu byť uvedené aj vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal, nakoľko to odporuje samotnému zneniu § 4 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. V tejto súvislosti, s poukazom na námietku žalobcu, že na danú vec bolo potrebné aplikovať rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v zmysle ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal, že by všeobecné obchodné podmienky, na ktoré sa vo svojej žalobe odvoláva, boli k zmluve pripojené a že by boli žalovanému známe. Navyše je potrebné dať do pozornosti, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi

zmluvy. Teda v prípade, že by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno.

19. K absencii podstatnej náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy odvolací súd uvádza, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý bankou a spotrebiteľ mohol teda očakávať riadnu odbornú starostlivosť banky pri postupe s poskytnutím úveru. Žalobca sa nemôže odvolávať a argumentovať tým, že uvedenie údajov RPMN nemôže byť obligatórnou náležitosťou zmluvnej úpravy spotrebiteľského úveru poskytnutého formou čerpania kreditnou kartou. Neuvedenie údajov o RPMN (obligatórne vyžadovaného § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z.) je bezo sporu zavádzaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/>>. Povinnosťou žalobcu vystupujúcemu v postavení dodávateľa bolo postupovať voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, a teda uviesť údaj o RPMN zodpovedajúci skutočnosti (teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené), keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť.

20. Zákon č. 258/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/>> Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia tejto faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel čo najlepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Neuvedenie správneho údajov o RPMN je skutočnosťou, ktorá nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa a je práve na dodávateľovi ako profesionálne vystupujúcom subjekte, ktorého povinnosťou je konať s odbornou starostlivosťou tak, aby spotrebiteľ nezačal a poskytol mu pravdivé informácie o poskytovanom úvere.

21. Napokon, ďalšej odvolacej námietke žalobcu, odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 232 ods. 3 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Zákonná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročniti súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>).

22. Je zrejmé, že povolenie splátok povinnému subjektu (žalovanému) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Tu odvolací súd nemôže súhlasiť s tvrdením žalobcu, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť predmetom posudzovania až v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia. Je síce pravda, že v rámci exekúcie súdny exekútor posúdi, ktorá forma výkonu rozhodnutia bude najvhodnejšia aj vzhľadom na majetkové pomery povinného, to však neznamená, že by posúdenie majetkových pomerov žalovaného bolo možné výlučne v exekučnom konaní. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> umožňuje súdu aj v základnom (nachádzacom) konaní určiť dlhšiu než trojdňovú lehotu na plnenie, teda aj určiť mesačné splátky, pričom na účely tohto určenia je nevyhnutné posúdiť majetkové pomery žalovaného. Napokon aj pre žalobcu je prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz.

23. Pri určovaní výšky splátok je potrebné prihliadnuť na príjmy a výdavky, resp. majetkové pomery povinného, na výšku priznaného plnenia, ale aj na hľadisko ochrany oprávneného, teda, či zdržaním v plnení súdom ustanovenej povinnosti nebudú nad primeranú mieru dotknuté záujmy oprávneného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku a zo súdneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vyššie uvedené okolnosti riadne preskúmal, a preto považuje jeho rozhodnutie, v časti povolenia zaplatiť dlžnú

sumu v splátkach, za správne. Žalovaný dosahuje príjem vo výške 998,28,- eur a manželka žalovaného vo výške 350,- eur. Žalovaný má dve vyživovacie povinnosti, nevlastní žiaden nehnuteľný či hnuteľný majetok vyššej hodnoty a žalovanému sú exekučne zrážané zrážky zo mzdy. Ako vyplýva z vyjadrenia žalovaného / č.l. 119/ výška jeho pohľadávok je cca 70.000,- eur.

24. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

25. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti výroku II., ktorým povolil žalovanému zaplatiť dlžnú sumu v splátkach, výroku III., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výroku IV., ktorým rozhodol o náhrade trov konania, je vecne správne, a preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP, potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).